

Một hiện tình đáng sợ ở dân Hồ Nai **Một giáo dân ẩn danh**

"Đẹp tốt phô ra, xấu xa đậy lại", lẽ ra tôi không nên viết ra sự việc dưới đây, vì nó không đẹp để chút nào, mà còn có thể gây phản cảm!

Nhưng có lẽ vượt lên sự xấu hổ, tôi còn mong ước cho dân VN mình phải vươn lên, nhất là cần phải phục hồi được những giá trị cao đẹp vốn có từ xưa, để xã hội lành mạnh, và là niềm tự hào cho dân tộc, vì nếu một dân tộc mà không có gì để mà tự hào, chỉ toàn những điều đáng xấu hổ, thì có lẽ dân tộc đó khó tồn tại, hoặc ngóc đầu không nổi, thì sống không bằng chết!

Sau khi đã ngó rõ lòng mình, tôi xin thuật lại một câu chuyện thực 100%, mà tôi mới được chứng kiến, và nó gây nên cho tôi nỗi buồn phiền chán nản khôn nguôi trong suốt mấy ngày qua! Tôi có dịp đi từ một tỉnh miền Trung về Sài Gòn, ngang qua Hồ Nai, Biên Hòa, một địa danh nổi tiếng trước khi vào Sài Gòn.

Hôm đó trên xe của chúng tôi có mẹ con một người bạn, và có cả một linh mục cao tuổi, cùng ngồi trên chiếc Jolie đi ngang vùng này vào buổi xế trưa.

Người lái xe là con trai chị bạn tôi, cậu tuy trẻ nhưng lái xe vững chãi và điềm đạm, nhất là trên xe toàn người cao tuổi trên 60, 70. Đến bùng binh Tam Hiệp thì cậu lái xe chậm lại vì đường khá đông, và giữ đúng luật giao thông, là đi sát con lươn giữa đường, làn đường dành cho xe hơi.

Bỗng đâu một bác lớn tuổi khoảng trên 60, từ lề đường bên phải phóng xe gắn máy vèo qua trước mũi xe hơi và đi lượn lờ trước đầu xe, khiến em tài xế phải nhanh tay thắng lại, nếu không thì đã đụng phải xe gắn máy của người đàn ông lái sai tuyến kia. Sự may mắn như vậy lẽ ra đáng mừng, và người lái xe gắn máy lẽ ra phải thấy lỗi của mình, nhưng thật đáng ngạc nhiên, ông ta vòng xe lên chặn đầu xe hơi lại để gây sự.

Em tài xế tuy đi đúng, và cũng không gây va quệt gì, nhưng vì thấy người già nên em tỏ ra kính trọng dừng xe lại và quay kiếng xuống để nói lời phải quấy và xin lỗi, thì liền bị người đàn ông này sừng sỏ chỉ vào mặt la lên một cách thiếu kèm chế:

"Mày ý mày đi xe hơi nên ép tao hả? Mày muốn chết tao cho mày chết tại đây!"

Mọi người trên xe còn chưa kịp phản ứng gì thì từ lề đường bên phải ủa ra cả chục người khác toàn đàn ông, tuổi từ trên 50, 60, có người đầu đã bạc trắng.

Tôi cứ ngỡ họ ra để can ngăn người đàn ông đi sai luật, nào ngờ cả đám ào ào tấn công. Họ đập mạnh vào xe, miệng chửi tục, hăm dọa tài xế bằng những lời vừa vô văn hóa, vừa vô luật lệ, như "Mày có tin tao cho mày vào tù một gông", "Mày có tin tao cho mày chết tại đây", "Đ.m. lòi nó xuống đánh chết mẹ nó đi...". Tóm lại họ như một bầy sói dữ muốn lấy thịt đè người, lấy số đông uy hiếp người cô thế, và sẵn sàng đổ máu, dù họ ở vào cái tuổi hầu như đã có con cháu đầy đàn!

Tất cả chúng tôi trên xe đều kinh hoàng sợ hãi, và có cảm tưởng như mình lọt vào sào huyệt của những kẻ đầu trâu mặt ngựa, hay một bầy sói đói! Nói thế không quá, vì họ vừa đông, vừa dữ dằn kinh khủng!

Họ giật cửa xe ra, xông vào thoi lầy thoi để trên mặt, trên đầu em tài xế và chửi bới: “Mày là thằng nào? Bộ Mày tưởng mày đi xe hơi mày ngon hả? Ông đánh chết mẹ mày bây giờ!” ...

Em tài xế bị lũ người đông đảo thành linh trấn áp không kịp trở tay, còn bà mẹ vào tuổi gần 70, thấy vậy từ băng dưới chòm lên đưa đầu và người ra che chắn cho con, miệng dụi dụi nói gần như năn nỉ: “Cháu là con của tôi! Cho tôi xin các bác, đi xe trên đường thì mình nên nhường nhịn nhau một chút!”.

Mặc cho bà mẹ nói, bọn người kia đưa những nắm đấm vào nhắm đầu tài xế mà giáng. Nhờ bà mẹ đưa người ra hứng, nếu không có lẽ con bà đã bị bọn người côn đồ tống những quả đấm hung bạo vào đầu, và chưa biết hậu quả gì sẽ xảy ra! Còn riêng bà thì bị những quả đấm văng cả mắt kiếng khỏi xe, và trúng vào vai, vào tay khá đau.

Một tên khá trẻ, vì không lôi được tài xế ra đánh cho thỏa nên tức tối vung tay đấm vào kiếng chiếu hậu, tấm kiếng bể nát đấm vào tay hấn máu văng vào đây trong xe. Bị trúng thương hấn còng hăng máu, vòng qua bên kia xe đập cửa kiếng để vào, may mà chưa bể!

Vị linh mục là anh của chủ xe thấy vậy cũng phải lên tiếng van xin để đám người “hồ đỏi” kia bớt giận mà “tha mạng” cho cả đám và cho xe đi.

Đám hỗn loạn làm cản trở cả lưu thông, nhưng không 1 xe nào hay 1 người nào can thiệp để phân bày phải quấy, chỉ có kẻ nhào vô “tham chiến” càng lúc càng đông! Tình thế thật nguy nan cho những người trong xe, nếu Chúa không thương mà ban cho những kẻ hung bạo kia ngừng tay, vì tên bị thương chảy máu nhiều cần đưa đi, còn các tên kia thì đánh đấm mỗi tay, la hét mỗi họng, lại thấy bà mẹ cứ đưa thân chịu trận, nên họ từ từ bỏ đi.

Cả xe hoàn hồn, nhưng ai nấy đều hoang mang chán nản! Không chán nản sao được khi tận mắt chứng kiến cảnh hung tàn của những con người mà tuổi đã quá lục tuần hay gần thất thập, mà còn hung hãn và bạo ngược như một lũ côn đồ ở độ tuổi cơ bắp cần hoạt động mạnh! Với tuổi tác và lối hành xử như vậy, không biết họ còn tư cách gì để mà dạy dỗ con cháu họ?! Và đó chính là người Việt mình, đồng bào mình!

Trên đường về, mọi người trên xe đều buồn bực và uất ức! Bà mẹ của tài xế vừa thương con, vừa lo sợ, vừa phẫn uất, vì mình không có lỗi, mình không sai mà phải chịu đòn, chịu chửi, và phải xuống nước van lạy bọn hung đồ, đúng với câu “tránh voi chẳng hổ mặt nào!”.

Riêng tôi thấy tê tái trong lòng! Trời ơi! Người Việt mình như vậy sao? Tinh thần đoàn kết bảo vệ nhau của những người đồng hương, đồng xứ, hay là tinh thần “bầy đàn” của loài thú dữ? Tôi miên man suy nghĩ về sự nguy hiểm cho người tài xế, hay chung cho khách lưu hành trên đường! Luật lệ đâu, nhân tính, lòng nhân ái, đạo đức ở đâu? Cứ như thế này thì xã hội sẽ ra sao?

Sẽ có người nghĩ tại sao chúng tôi không kêu công an, không gọi cảnh sát 113..., nhưng thưa rằng giữa cơn hỗn loạn và kinh hoàng ấy, mọi người chúng tôi không còn hồn vía và bình tĩnh để mà móc điện thoại ra gọi, vì còn chưa biết ứng phó thế nào

ngoài việc ngồi chết trân mà chịu trận, trước bày “người thú” đang bao vây và tấn công!

Liệu mình có còn được an toàn, hay bọn họ điên lên tấn công mọi người nếu có phản ứng chống lại họ? Tôi đã từng nghe nhiều lời đồn đại về “dân Hồ Nai dữ” (xin lỗi mọi người khi phải miến cưỡng dùng những từ vợ đũa cả nắm! Tôi từng về Hồ Nai nhiều lần, và biết nhiều người rất văn minh, lịch sự ở đây), nay thì tôi được chứng kiến một cách cụ thể và cả sợ hãi nữa!

Có người bạn tôi kể là bạn thân của anh một lần lái xe qua Hồ Nai, một con chó chạy từ trong nhà xông ra đường nên anh không kịp thắng và cán phải, thế là cả hàng mấy chục người từ trong nhà, trong ngõ ủa ra chặn xe anh lại đập nát, và đánh anh toi bời tưởng chết! Nếu không có cảnh sát đi ngang can thiệp, có lẽ anh đã bị “đền mạng” thay cho... con chó!

Tôi nghe xong đã bị yên trí, nay rơi vào hoàn cảnh này nên càng hoảng loạn. Riêng chị bạn tôi về đêm ấy đau nhức ê ẩm toàn người vì đỡ đòn cho con. Còn con chị thì bị choáng váng vì trúng mấy quả đấm vào đầu! Người anh linh mục thì đêm đó áp huyết lên cao vọt! Còn tôi thì... chán đời, chán người, và tự dưng thấy lòng mình se lạnh, chẳng còn thấy yêu người nữa! Không biết bao giờ tôi và mọi người trên chuyến xe kinh hoàng mới quên được cảnh ấy!

Cháu tài xế thì tuyên bố: “Nếu sau này con có lỡ va quệt ai ở khu Hồ Nai, chắc con không dám dừng vì sợ! Chắc con phải chạy thoát thân đến chỗ cảnh sát gần nhất để thú tội!”. Chị bạn tôi, mẹ của tài xế, là một giáo viên rất ưu tư và nặng lòng với đất nước, với dân tộc, trước sự việc này, chắc lòng chị còn nặng nề hơn nữa, vì những “đồng bào” này của mình!

Ôi văn hóa! Ôi dân tộc! Ôi đồng bào! Ôi Tổ Tiên! Ôi Con Rồng Cháu Lạc của tôi! Đến thế này sao? Đêm nằm tôi miên man suy nghĩ xem ai có trách nhiệm trong việc như thế này? Làm sao mà khắc phục?

Lẽ ra tôi không nên viết bài này, nhưng vì đồng bào, tôi buộc phải “vạch áo cho người xem lưng”, hầu mong có sự thay đổi cho đúng tinh thần đạo đức của kẻ làm người và là danh dự của cả một dân tộc!

Tôi biết rằng người VN chúng ta có rất nhiều trí thức, nhiều nhà khoa học tài ba, nhiều người đạo đức, thậm chí nhiều danh nhân góp mặt trên toàn thế giới, đó là niềm vinh hạnh và tự hào cho dân tộc, nhưng cũng chính vì vậy, chúng ta phải cùng nhau ý thức để loại bỏ những điều xấu xa mà báo chí và dư luận kể cả trong và ngoài nước đã đề cập tới, ra khỏi dân tộc mình!

Mong mọi người hiểu cho, và xin nhờ trang mạng Công Giáo đưa tin này lên như một lời cảnh tỉnh cho mọi người. Xin cảm ơn.

MỘT GIÁO DÂN

<http://www.ausgrid.com.au/>